

Honolulu, enero 11 1974

Querido Hermano: gracias por tua carta;

voy a "castigarte", contestando pronto.

Si ^{ahor} no lo hago, queda para nunca más.

Tengo las 2 manos llenas de tra-

bajo(s): nuevos ~~en~~ Semestre, primeras prue-

bas compaginadas de mi "Antología

de la Poesía Latinoamericana 1950-70" que debe salir,

(verano, dicen); preparo MELE #26; el #27 será al poeta expresio-

nista alemán Kurt Heynicke (ultimo sobreviviente), en seguida
#28 Hérold, y #29 a los 90 años de Arévalo Martínez, ^{autor de} el "Hombre
que parecía un caballo". Ves, no es poco para un loco.

Aguardo la cinta MANDRÁGORA con imapeciencia y la usaré en
mi Seminario de poesía; Gómez Correa me avisa desde Guate-
mala que te envió el libro. Es, a mi juicio, uno de las GRANDES.
Naturalmente, boicoteado, saboteado. Pero jamás "olvidado". Vere-
mos.

DE México espero (° ???) para cualquier día, año o década mi "Anto-
logía de la Poesía Surrealista Latinoamericana", ya compuesta
y revisada enteramente. Que diablos esperan??

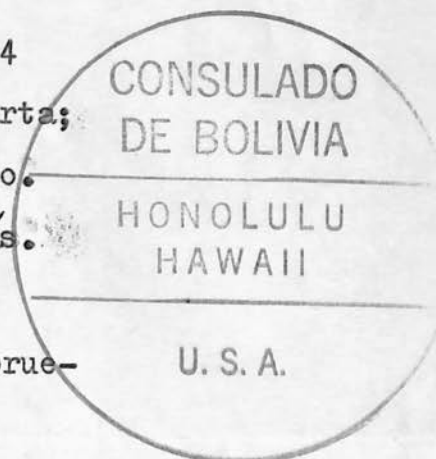
Seguramente tu vas a creer que soy totalmente chiflado, lo que
Mira también cree, en un cierto/buen sentido. Pero, sin esta
chifladura, donda iríamos Ludwig?

KAYAK tiene \$\$\$, pero ~~en~~ imitan el surrealismo a la ameri-
cana, muy "naive"; ojalá puedas tú sacarlos del callejón. Sin sa-
lida. Cariño para Susana. Te ruego no te molestes, pero va un

pedido de Mira en la hoja aneja, y es urgente. Te agradece de
manera muy especial. Cariño para los niños, grandes & chicos.

Szerelem para Susana. (bis)

Tu hermano
JLF

PRA MIRA:

Se trata de una portada, tamaño del ~~papel~~ ~~papelito~~ anexo. Título:

MIRA SIMIAN

FATA LUI TEMELIE

es decir "la hija de Temelie".

Es una historia de una niña muerta,
que resucita en la tumba (aconteció en
la ciudad de Mira, en su niñez).

Se puede hacer una niña ^{flotando} durmiendo en un
ataúd, con un telón de fondo "fantástico".

NADIE MEJOR QUE TU

Para hacerlo y lo00 gracias.

Jorge Sep.

TE RUEGO DISIMULAR LO MALO QUE
ESCRIBO PERO ESTA CARTA SI
^{AHORA}
DEBE SALIR Y ESTOY CANSADO .

J.

Thank you for taking time to use your Suggestion Box. If you want a personal reply to your suggestions or questions, please write your name and address or telephone number. We will be happy to reply. Mahalo.

Tamara
Merco

MIRA SIMIAN

FATA LUI TEMELIE

Ploaie de Noembrie. Fereastra rotundă, perdelele trase. Odaia cu paturi roșii de mahon, deasupra tabloul cât zidul: femei fumurii ieșind dintr'un lac. Umed. Strada, geometric gălbuie, cu pietre colțuroase coborînd dealul. Piața pătrată. Două trăsuri. Cafeneaua cu mese de biliard și becuri galbene aprinse. Fum gras de țigară. Apoi cârciuma, alte becuri, la mese birjarii bând țuca în țoiuri murdare pe hârtia pătată de pe mese. Muște. Băcănia « La doi băeți », la ușă câteva banane bătute de ploaie. Felinarul în fața ferestrei. Pe deal, biserica Sfânta Paraschiva. Albă. Clopote.

— O înmormântare?

Nasul turtit de geam. Așteptare.

— Azi o înmormântează pe fata lui Temelie. Zice că i-au făcut sicriul în formă de vioară albă, așa cum îl desenase ea, cu buchete de violete.

Clopote bătând. Ploaia mai deasă.

— Când o să sosească? S'a făcut cincii. Ce s'o fi întâmplat?

Vocile corului în ploaie. Departe, încep să se apropie. Ușa cârciumii deschisă. Birjarul cu șubă în picioare pe trăsura, cu biciul în mână. Căii nemișcați. A coborît, cu hățurile în mână trăgând, biciul pocnind. Căii țepeni. Vocile corului mai aproape. În fundul trăsurii, ghemuit, birjarul așteaptă. Pe străzi, copiii, cerșetori, coboară agale și așteaptă pomana. Umbrele negre, cărți deschise în mâini: corul s'a oprit sub felinar. Clopote. La geamul din față o bătrână se închină. La ușa cafenelei un chelner, un domn gras cu baston.

De departe o vioară. Un vals. Corul a tăcut.

— Zice că e așa de frumoasă de parc'ar dormi. Acum câteva zile, ridicată pe perne, i-au dat o vioară. I-a spus infirmierei că nu vrea muzică militară. Dorește o vioară: l-au adus pe Limbă.

Valsul se apropie. Sub umbrela ținută de-un copil, Limbă, țiganul, în frac. Apoi capacul sicriului, vioară albă de mătase cu buchetele de violete păzite de alte umbrele. Popa cu odăjdii, praporul în ploaie. Căii opintindu-se. În picioare, dricarul trage mâniaș de hățuri. Biciul pocnește. Un pas înainte. Nemișcare. Alte pocnituri de bici. Cu bicornul căzut pe spate, dricarul își șterge sudoarea și ploaia. Piața e plină de lume. La ferestre, batiste duse la ochi. Dricul aurit. Înăuntru, o vioară albă, păr negru, fața albă, zâmbet fericit îngropat în violete. Pe trotuar popa slujește și corul răspunde. Copiii suflând în cărbunii din cădelniță, gata să se stingă. Zgomot metalic, banii aruncați în sus, căzând pe pietre. Trupuri aplecate, bătaia pe ban. Corul pocnind. Capacul, instrument pentru moarte. Dricarul în noroiu trage căii de hățuri, pocnește din bici. Ridicați în două picioare, căii nechezând cu ochii ieșiți din obloane, pompoanele negre căzute într'o parte. Corul oprit a tăcut. Limbă, privind dricul, începe alt vals. Domoliți, căii pornesc.